

Mesijansko Biblijska Studija - 039

UZDIGNUĆE CRKVE

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

PREVOD NA SRPSKI JEZIK

UZDIGNUĆE CRKVE

MBS 039

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

A čućete za ratove i za glasove o ratovima. Pazite, ne uznemirujte se! Sve se to naime treba dogoditi, ali to još nije svršetak. Jer ustaće narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. I biće gladi i pošasti i potresā na raznim mestima. No sve je to tek početak trudova.

(Matej 24:6-8)

Nevidljiva ili Univerzalna Crkva sastavljena je od svih istinskih vernika, dok vidljiva ili Lokalna Crkva može da bude sastavljena i od vernika i od nevernika. Eshatologija nevidljive crkve ispravno pripada u studije o pretribulacijskim događajima (o događajima koji prethode Velikoj nevolji; opaska prevodioca). Eshatologija nevidljive crkve uključuje pet glavnih činjenica: crkva će biti uzdignuta; crkva će biti suđena i nagrađena; crkva će biti udana za Mesiju; crkva će kraljevati zajedno sa Mesijom u Kraljevstvu; i crkva će prebivati zajedno sa trojednim Bogom u večnom Novom Jerusalimu.

Samo prve tri navedene činjenice spadaju pod delokrug ove Mesijansko Biblijske Studije, stoga, ova studija biće podeljena na tri glavna dela: definicija nevidljive crkve, Uzdignuće crkve, i dva događaja koja slede posle Uzdignuća crkve.

I. DEFINICIJA NEVIDLJIVE CRKVE

Jasna definicija toga šta i ko zapravo sačinjava Nevidljivu crkvu može da bude izvučena iz pet odlomaka iz Pisama. Razumevanje ovoga pomoći će u razjašnjavanju toga ko je tačno uključen u Uzdignuće.

Prvi odlomak, Kološanima 1:18, kaže da je Crkva Telo Mesijino: ***On je i glava telu, crkvi. On je početak, prvorodenac od mrtvih, da sâm u svemu ima prvenstvo.***

Drugi odlomak daje nam sastavnice ovog Tela, Crkve, u Efescima 2:11-16: ***Zato se sećajte kako ste nekoć vi bili pagani u telu, što se od onih koji se zovu Obrezanje - rukom načinjeno, na telu - naziva Neobrezanje i da ste u ono vreme bili bez Hrista, otuđeni od građanstva izraelskoga i stranci savezima obećanja, nade nemajući i bez Boga na ovom svetu. A sada, u Hristu Isusu, vi koji ste nekoć bili daleko dođoste blizu kralju Hristovom. Jer on je mir naš, on koji od dvoga učini jedno i pregradni zid razdvajanja sruši, ukinuvši neprijateljstvo telom svojim - zakon zapovedi s odredbama - da u sebi, uspostavljajući mir, od dvojice stvori jednoga novoga čoveka te obojicu u jednome telu kroz krst izmiri s Bogom, ubivši u sebi neprijateljstvo.***

Sastavni delovi Crkve, Mesijinog Tela, jesu Jevreji i pagani koji su sjedinjeni verom u Ješuu (Isusa). Ovaj odlomak jasno pokazuje da ne postoji nešto što se naziva

paganska crkva, jednako kao što ne postoji ni jevrejska crkva. Sve dok Mesija nije umro, postojala su samo dva entiteta: Jevreji i pagani. Ali sada, postoji i treći entitet: **jedan novi čovek**, koji je definisan kao **jedno telo**, Crkva. Crkva nije ni jevrejska ni paganska, nego je jevrejsko-paganska, a sastavljena je od vernika uzetih između Jevreja i vernika uzetih između pagana, koji su sada sjedinjeni u novom entitetu, u Crkvi. Unatoč tome, i jedni i drugi zadržavaju svoj etnički identitet. Ovo je istinsko jedinstvo, bez jednobraznosti. I zato su pagani **su-naslednici i su-telo i su-deonici obećanja njegovog u Hristu kroz evanđelje** (Efescima 3:6); oni su **su-deonici**, su-dele zajedno, nisu „preuzeli obećanja Njegova.“

Glavna svrha ovog Vremena crkve jeste odabir između pagana kroz evanđelje, prema Delima 15:14: **Simeon je izložio kako je Bog još isprva pohodio pagane da uzme između njih narod imenu svojemu.**

Ovaj poziv među paganima nastaviće se sve dok pun broj pagana, broj koji je Bog odredio za Crkvu ne bude dosegnut, prema Rimljanima 11:25-27: **Jer ne bih hteo, braćo, da ne znate ovu tajnu - da ne biste bili sami sebi mudri: delomično je otvrdnuće snašlo Izraela dok punina pagana ne uđe. I tako će se sav Izrael spasiti, kao što je pisano: Doći će sa Siona Izbavitelj i odvratiti bezbožnost od Jakova. I to će biti moj savez s njima, kad oduzmem grehe njihove.**

Stoga dok Bog vrši ovo delo među paganima, svrha toga nije samo za pagane, već ima veze i sa Jevrejima. Zapravo, jedan od ciljeva paganskog spasenja jeste da isprovocira Jevreje na ljubomoru tako da mnogi Jevreji tokom ovog crkvenog Doba mogu doći do vere u Mesiju (Rimljani 11:11-15). Paganski vernici uživaju duhovne blagoslove jevrejskih saveza i nakalemljeni su na jevrejsko stablo masline (Rimljani 11:17-24), **jer spasenje dolazi od Jevreja** (Jovan 4:22). Crkva je, jednostavno rečeno, telo sastavljeno od jevrejskih pripadnika, koji su prirodne grane, i od paganskih pripadnika, koji su grane divlje masline. Ova dva entiteta sjedinjena su verom u Mesiju.

Kako pojedinac ulazi u Telo objašnjeno je u trećem pasusu, I Korinćanima 12:13: **Ta u jednom smo Duhu svi mi u jedno telo kršteni, bilo Judeji ili grci, bilo robovi ili slobodnjaci. I svi smo jednim Duhom napojeni.**

Kako je Crkva Telo Mesije, a to Telo je sastavljeno od jevrejskih i od paganskih vernika, ulazak u to Telo je posredstvom krštenja Duhom Svetim. Svaki vernik je pripadnik Tela tako što je svaki kršten Duhom Svetim, a to se dešava u trenutku kada osoba poveruje i biva spašena. To što znamo kako osoba postaje delom Tela Mesijinog pomoći će nam u određivanju trenutka početka Crkve. A to je opet važno da bi smo znali ko je sve uključen u Uzdignuće.

U četvrtom odlomku, potpuno je jasno da se koristi buduće vreme i da je zbog toga krštenje Duhom još uvek budućnost u Delima 1:5: **Jovan je, istina, krstio vodom, no vi ćete nedugo nakon ovih dana biti kršteni u Duhu Svetome.**

Termin **crkva** je po prvi put upotrebljen u Mateju 16:18, i tamo je, također, upotrebljeno buduće vreme: **izgradiću svoju crkvu.** Crkva nije postojala u Starom

zavetu, niti je postojala u istorijskom periodu vremena u kojem se odigravaju evanđelja.

Ukoliko je krštenje Duhom Svetim još uvek budućnost u Delima 1:5, postavlja se pitanje: „Kada onda započima krštenje Duhom?“ Generalno se svi slažu da krštenje Duhom započima na Pedesetnici u Delima 2, ali to nije moguće dokazati iz Dela 2, jer se u tom poglavlju ništa ne govori o krštenju Duhom. Pa ipak, to da krštenje Duhom počima u Delima 2 očigledno je iz petog odlomka koji ćemo sada navesti, Dela 11:15-16: **A kad počeh govoriti, siđe na njih Duh Sveti, kao i na nas ono u početku. Tada se setih reči Gospodnje, kako govoraše: 'Jovan je, istina, krstio vodom, no vi ćete biti kršteni u Duhu Svetome'.**

Kada Petar kaže, **kao i na nas ono u početku** u stihu 15, on govori o iskustvu jevrejskih Apostola u Delima 2. Onda, u stihu 16, Petar citira Dela 1:5 i tvrdi da se proroštvo o krštenju Duhom iz stiha 5 ispunilo, **ono u početku**, kada je Duh Sveti sišao na jevrejske Apostole na Pedesetnicu.

Stoga, potpuno jasna definicija glasi, Telo Mesijino, Crkva, je sastavljena od jevrejskih i paganskih vernika, a ulazak u to Telo jeste samo i jedino putem krštenja Duhom Svetim. Kako krštenje Duhom nije započelo pre Dela 2, Crkva nikako nije mogla ni postojati pre tog vremena. Kada je Ješua govorio o izgrađivanju Svoje Crkve u Mateju 16:18, On je koristio buduće vreme, pokazajući na taj način da Crkva još nije započela sa postojanjem. Glavni razlozi zašto još nije počela su Njegovo Vaskrsnuće (Efescima 1:19-20) i Njegovo Vaznesenje koji za posledicu imaju davanje duhovnih darova (Efescima 4:7-12), darova koji su neophodni preduslov za izgradnju Crkve.

Crkva je sastavljena od svih istinskih vernika od Pedesetnice u Delima 2 pa sve do Uzdignuća Crkve. Uzdignuće isključuje svete iz vremena Starog zaveta, kao i svete iz vremena Velike nevolje. Stoga su jedini sveti koji će da budu uzdignuti sveti iz vremena Crkve. Odlomci koji govore o Uzdignuću jasni su u tome da su u Uzdignuću uključeni samo oni koji su **u Hristu**. Kroz celokupno svoje pisanje Pavle koristi termine poput, **u Hristu, u Isusu, u Isusu Hristu, u Hristu Isusu, u Njemu, u kome smo, u Gospodu**, i to ih koristi na jedan tehnički način govoreći o onima koji su kršteni Duhom Svetim u Telo Mesije, govoreći o Crkvi.

II. UZDIGNUĆE CRKVE

Postoje dva odvojena pitanja u vezi sa Uzdignućem Crkve: prvo, sami događaji oko Uzdignuća; i drugo, vreme Uzdignuća.

A. Događaji oko Uzdignuća

Tri su ključna odlomka koje treba proučiti da bismo razumeli Uzdignuće Crkve.

1. Jovan 14:1-3

Neka se ne uznemiruje srce vaše! Verujte u Boga i u mene verujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova; da nije tako, rekao bih vam. Idem vam pripremiti mesto. I ako odem i pripremim vam mesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gde sam ja.

Ovaj odlomak nam ne daje detalje o samom događaju Uzdignuća, ali sadržava obećanje o Uzdignuću jer je Ješua obećao da će se vratiti po vernike. Ništa nam nije otkriveno ni o vremenu, ni o okolnostima, samo nam je dana činjenica da će se dogoditi povratak Mesije po Njegove svete. Ovaj posebni dolazak po svete tema je otkrivenja u još dva odlomka. Ali, ovaj odlomak, svakako ističe jednu ključnu tačku: dolazak po vernike ima za cilj da On odvede vernike tamo gde On u tom trenutku ide. S obzirom da je Ješua tada otišao na Nebo, ovaj povratak biće da se sveti odvedu na Nebo, ne na zemlju. Ovo je važno, jer u Postribulacionizmu sveti susreću Gospoda u zraku i vraćaju se sa Njim na zemlju. Ali, to nije ovo obećanje; već ovde On dolazi da uzme svete da ih odvede na Nebo. Ovaj odlomak ne govori ništa o vremenu Uzdignuća, samo nam kaže da će to rezultirati ulaskom Svetih iz vremena Crkve na Nebo. Ovo se jako lepo uklapa u Pretribulacionizam.

2. I Solunjanima 4:13-18

Ovaj odlomak opisuje program Uzdignuća. Pavle odgovara na pitanje koje je postavljeno u Solunu, „Da li će vernici koji su umrli propustiti Uzdignuće?“, iz stihova 13-15: ***A ne bih hteo, braćo, da budete u neznanju o onima koji su usnuli, da se ne žalostite kao i ostali koji nemaju nade. Jer ako verujemo da je Isus umro i vaskrsnuo, tako će Bog i one koji usnuše u Isusu privesti zajedno s njime. Ovo vam naime govorimo po reči Gospodnjoj: mi živi, preostali za dolazak Gospodnji, nećemo preteći one koji su usnuli.***

Ovi živući vernici su razumeli da dolazi Uzdignuće, ali nisu razumeli kako će sveti koji su već preminuli biti uključeni u to. Zato su neki od njih razmišljali kako će samo živi vernici imati udela u Uzdignuću, a vernici koji su umrli neće. Ovo pitanje se pojavilo jer su neki vernici nedavno preminuli. Njihovi najbliži, koji su još uvek bili živi poprilično su se uznemirili, jer nisu znali šta budućnost donosi za njihove preminule. Očigledno, dok je Pavle bio sa njima, učio ih je neke istine u vezi sa Uzdignućem u odnosu na žive, ali ne i u odnosu na umrle vernike.

Kada govori o umrlim vernicima Pavle koristi termin „usnuli.“ Ovaj termin, kada se koristi kao sinonim za umrle, koristi se samo i jedino za vernike, nikada za nevernike. Stoga, Biblija gleda na smrt vernih kao na privremenu obustavu fizičkih aktivnosti, sve dok se vernik ne probudi o Uzdignuću. Baš kao što je fizičko spavanje privremena obustava fizičkih aktivnosti dok se osoba ne probudi, ali ne prestaju i ne obustavljaju se mentalne aktivnosti; tako je i smrt privremena obustava fizičkih aktivnosti dok se osoba ne probudi o Uzdignuću. Ovi stihovi nas ne uče o „spavanju duše“ jer aktivnosti duha duše ne prestaju, već prestaju samo fizičke aktivnosti.

Utvrdivši da će preminuli vernici imati udela u Uzdignuću pre onih koji tada budu živi, Pavle razlaže hronološki redosled samog događanja Uzdignuća kroz sedam faza kako bi pokazao zašto je to istina, u stihovima 16-17: ***Jer sam Gospod - na zapoved, na glas arhandela i na zvuk trube Božije - sići će s neba. I najpre će uskrsnuti mrtvi u Hristu, zatim ćemo mi živi, preostali, zajedno s njima biti poneseni na oblacima u susret Gospodu, u vazduh. I tako ćemo svagda biti s Gospodom.***

Prvo, ***Jer sam Gospod sići će s neba.*** U nekom trenutku u budućnosti, Mesija će doći sa Neba iznad nebesa i sići će u atmosferska nebesa.

Drugo, ***na zapoved.*** Grčka reč ovde upotrebljena koristi se za izraziti naređenje vojnog zapovednika koji prenosi naređenje izdano od vrhovnog zapovedništva. Jednog dana će Vrhovni Zapovednik sići iz Svog nebeskog šatora i izdaće naređenje, zapoved da uskrsnuće i prenos vernika započne.

Treće, ***na glas arhandela.*** Anđeli se često koriste da bi se plan Božiji provodio. Arhanđel Mihajlo će biti upotrebljen upravo na taj način u vezi sa Uzdignućem. Sadržaj toga šta glas kaže nije ovde naveden. Ali, ukoliko možemo ovde da primenimo poznatu nam vojničku proceduru, onda se jednostavno radi o ponavljanju iste zapovesti od podređenog, zapovesti koju je primio od nadređenog. Ješua izdaje ***zapoved***, ili naređenje da otpočne program Uzdignuća, a Mihajlo je taj koji sve to stavlja u pogon ponavljajući primljenu zapoved.

Četvrto, ***na zvuk trube Božije.*** Zvuk trube korišten je kao poziv, ili na bitku, ili na obožavanje. Sa Mihajlom koji ponavlja zapoved, čuje se zvuk trube i to je okidač da Uzdignuće krene. Stoga, ovaj glas trube služi kao poziv da se plan i program pokrenu.

Peto, ***najpre će uskrsnuti mrtvi u Hristu.*** Ovo je uskrsnuće svetih koji su umrli. Razlog zašto oni neće propustiti udeo u Uzdignuću jeste taj što će oni zapravo prvi biti uzdignuti. Izraz, ***u Hristu***, ograničava uskrsnuće u vremenu Uzdignuća na one koji su kršteni Duhom Svetim u Telo Mesijino, na Crkvu. Stoga, ovo uskrsnuće svetih koji su umrli biće ograničeno samo na svete iz vremena Crkve. Sveti Starog zaveta biće vaskrsnuti u nekoj kasnijoj tački Božijeg proročkog programa.

Šesto, ***zatim ćemo mi živi, preostali, zajedno s njima biti poneseni na oblacima.*** Posle uskrsnuća svetih koji su pre umrli sledi prenošenje svetih koji su živi. Bez ijednog izuzetka, svaki vernik će biti uklonjen sa zemlje i biće sjedinjen ***sa Gospodom*** na nebesima. Grčka reč koja se ovde koristi jeste, ***harpazo***, a znači

„biti uhvaćen.“ Poreklo ovog engleskog termina (rapture) dolazi izvorno iz latinskog izraza koji je ekvivalent grčkom terminu. Živi vernici biće zahvaćeni ili ugrabljeni zajedno sa onima koji su već preminuli.

Sedma faza je **u susret Gospodu, u vazduh. I tako ćemo svagda biti s Gospodom.** Poslednji korak u događajima Uzdignuća jeste da će se i vaskrsli preminuli vernici, kao i preneseni živi vernici sastati sa Gospodom u vazduhu. Nakon toga dolazi garancija da kada jednom vernici budu sjedinjeni s Njim u vazduhu, oni će trajno ostati s Njim i vratiće se s Njim na Nebo, na taj način ispunivši obećanje iz Jovana 14:1-3. Ni ovaj odlomak ne kaže ništa o vremenu Uzdignuća, ovde nam se samo navodi hronološki redosled dešavanja kod Uzdignuća.

Tako da Pavle ovde teši ožalošćene članove porodice sa istinom da preminuli vernici neće propustiti svoj udeo u Uzdignuću; zapravo, oni će prvi započeti sa sudelovanjem u ovom blagoslovenom događaju i kao što kaže stih 18: **Zato tešite jedni druge ovim rečima.**

3. I Korinćanima 15:50-58

Treći odlomak govori nam o promeni u samoj prirodi tela koja će da budu uzdignuta. Stih 50 objavljuje neophodnost promene uzdignutih živih i preminulih svetih koji će uskrsnuti: **A ovo vam kažem, braćo: telo i krv ne mogu baštiniti kraljevstva Božijega, niti raspadljivost baštini neraspadljivost.**

Pozadinu za ovu izjavu nalazimo u Postanku 2:17: **ali s drveta spoznaje dobra i zla da nisi jeo! Jer u dan kad s njega pojedješ, zasigurno ćeš umreti.**

Ovo je još više razvijeno u Postanku 3:17-19: **A Adamu reče: 'Jer si poslušao glas žene svoje te jeo s drveta za koje sam ti zapovedio rekavši: 'S njega da nisi jeo!', zemlja neka je zbog tebe prokleta! S mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svojega. Rađaće ti i trnjem i korovom, a hranićeš se poljskim raslinjem. U znoju lica svojega ti ćeš hleb jesti dok se u zemlju ne vratiš; ta iz nje si uzet. Jer prah ti si, i u prah ćeš se vratiti.**

Zbog greha, čovek je postao podložan raspadljivosti i postao je smrtnan.

Na sve ljude se gleda kao na krivce koji su sudelovali u Adamovom grehu uračunavanjem koje nam je opisano u Rimljanima 5:12-14: **Zbog toga, kao što po jednome čoveku greh uđe u svet i po grehu smrt, tako i smrt pređe na sve ljude, zato što svi sagrešiše. Do Zakona je naime bilo greha u svetu, no greh se ne uračunava kad nema zakona. Ali smrt zakraljeva od Adama do Mojsija i nad onima koji ne sagrešiše prestupom sličnim Adamovu, koji je pralik Onoga koji ima doći.**

Čovečanstvo živi pod smrtnom osudom, zato su naša fizička tela smrtna i podložni smo propadljivosti. Grešna priroda je u nama, a rezultat greha je očigledan kroz smrt tela. Ova vrsta tela, koja su podložna grehu, smrti, i raspadljivosti, ne mogu da uđu u Večno Stanje. Zato je promena neophodna, ili putem uskrsnuća ili putem prenošenja, pre nego tela mogu da uđu u večnost.

Ova neophodna promena opisana je u stihovima 51-53: ***Evo vam tajnu govorim: svi nećemo usnuti, ali svi ćemo se izmeniti. U hipu, u tren oka, na poslednju trubu - jer zatrubiće, i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se izmeniti. Jer se ovo raspadljivo treba obući u neraspadljivo, i ovo smrtno obući u besmrtno.***

Ovde je naglasak na brzini i na trenutnosti promene. To će se dogoditi **u hipu**. Grčki termin koji je u pozadini ove reči koren je za modernu englesku reč „atom.“ Naglašeno je da će se to dogoditi „u atomu vremena,“ toliko brzo će se promena odigrati. Nadalje, biće to **u tren oka**. Ovo se ne odnosi na treptaj oka, već na „trenutni bljesak prepoznavanja.“ Kao da gledate neku osobu, a onda u trenutku prepoznate o kome se radi. To je taj trenutni bljesak prepoznavanja.

Za ovaj događaj nam se kaže da će se odigrati **na poslednju trubu** (I Solunjanima 4:16). I midtribulacionisti i postribulacionisti pokušavaju ovo da poistovete sa sedmom trubom iz Knjige Otkrivenja. Ali, to ne može da bude ono šta Pavle misli sa izrazom **na poslednju trubu**; jer u vremenu kada on piše Prvu poslanicu Korinćanima, Jovan još uvek nije napisao Knjigu Otkrivenja. Korinćani nikako ne bi mogli da znaju bilo šta o sedam truba. Pa ipak je očigledno da Pavle, koristeći određeni član kada govori o poslednjoj trubi, očekuje da Korinćani znaju o čemu on to priča. Jedino znanje koji oni imaju o trubama jeste ono koje je izneseno u Starom zavetu, pogotovo u delu koji govori o Blagdanu Truba. **Na poslednju trubu**, odnosi se na ovaj blagdan i na jevrejsku praksu da duvaju u trube svake godine na ovaj blagdan. Tokom te ceremonije, postoji cela serija kratkih zvukova trube koja se zaključuje sa jednim dugim zvukom trube koji se zove **tekiah gedolah**, što znači „veliki zvuk trube.“ Na to Pavle misli kada kaže **na poslednju trubu**. Na ovaj način rečeno, ništa nam se ne kaže o vremenu Uzdignuća; samo to da će Uzdignuće, kad god da se desi, biti ispunjenje Blagdana Truba. Ovo je ista truba koja se pominje kao **truba Božija** u I Solunjanima 4:16. U tom odlomku, na zvuk trube sveti koji su umrli ustaće u neraspadljivost, a sveti koji budu živi biće promenjeni. Stoga, u stihu 53, problem raspadljivosti, koji drži mrtva tela izvan Neba, biće rešen kroz uskrsnuće u kojem će tela postati neraspadljiva. Smrtnici, oni koji tada budu živi, obući će se kroz to prenošenje u besmrtnost.

Priroda tih novih, proslavljenih tela nije tema baš mnogih otkrivenja, ali se nekoliko stvari o tome može kazati. Ono što je jasno otkriveno o uskrsnim telima nalazimo u I Korinćanima 15:35-49. Šest tačaka možemo naglasiti u vezi sa uskrsnim telima iz stihova 42-49 i 53.

Stihovi 42-49 kažu: ***Tako i uskrsnuće mrtvih: seje se u raspadljivosti, uskrsava u neraspadljivosti; seje se u sramoti, uskrsava u slavi; seje se u slabosti, uskrsava u sili; seje se telo naravno, uskrsava telo duhovno. Postoji telo prirodno, a postoji i telo duhovno. Tako je i pisano: Prvi čovek, Adam, posta duša živa; poslednji Adam - duh životvorni. Ali ne bi najpre duhovno, nego prirodno, pa onda duhovno. Prvi je čovek od zemlje, zemaljski; drugi je čovek sa neba. Kakav je zemaljski, takvi su i svi zemaljski; a kakav je nebesnik, takvi su i nebesnici. I kao što smo poneli sliku zemaljskog, nosićemo i sliku nebeskog.***

Stih 53 kaže: ***Jer se ovo raspadljivo treba obući neraspadljivošću, i ovo smrtno obući besmrtnošću.***

Prvo, u stihu 42 govori se o telu koje je neraspadljivo. Drugo, u stihu 43a telo je proslavljeno. Ista poenta se izvodi i u Filipljanima 3:21. Treće, u stihu 43b to je telo sile uskrsnuća. Četvrto, u stihovima 44-46 je duhovno telo. Peto, u stihovima 47-49 to je nebesko telo. I šesto, u stihu 53 to je i besmrtno telo.

Moguće je da informacije o prirodi ovog novog tela možemo sakupiti iz studije o prirodi vaskrslog tela Mesije. Ali, ovde je potreban izvestan oprez. Ovaj izvor informacija ima jednu veliku manu: nije uvek jednostavno utvrditi da li su istine o vaskrsnom telu Mesije takve kakve jesu zbog Njegovog vaskrsenja ili zbog Njegovog božanstva. I zato, neka od opažanja koja slede u vezi sa Njegovim telom su moguće istina za sva vaskrsela tela. Ali, možda i nisu istina za sve, nego su istina za Njega zbog Njegovog božanstva. Poznato nam je da je Mesijin glas prepoznat kao isti glas koji je On imao i pre Svoje smrti i uskrsnuća (Jovan 20:16). Takođe, Njegove fizičke karakteristike su prepoznate, iako ne uvek istog trenutka (Jovan 20:26-29; 21:7). To je jako stvarno telo, od krvi i kostiju, ne nekakvo fantomsko telo, iako nije moglo da ga se dotakne (Jovan 20:17, 27). Vaskrsli Mesija imao je sposobnost da odjednom nestane (Luka 24:31) i da prolazi kroz zidove (Jovan 20:19). Bilo je to telo koje je moglo da uzima hranu (Luka 24:41-43). Još jednom, ceo niz ovih činjenica jeste moguća istina za sva vaskrsela tela, ali da li će sve ovo biti istina za nova tela vernika nećemo znati sve do Uzdignuća.

I konačno, u stihovima 54-58, promena iz raspadljivosti u neraspadljivost i iz smrtnog u besmrtno za rezultat ima konačnu pobedu nad smrću: ***A kad se ovo raspadljivo obuće neraspadljivošću i ovo smrtno obuće besmrtnošću, tada će se ispuniti reč koja je zapisana: Pobeda proguta smrt. Gde je, smrti, žalac tvoj? Gde je, Podzemlje, pobeda tvoja? Žalac smrti je greh, a snaga greha je Zakon. A hvala Bogu koji nam daje pobedu po Gospodu našem Isusu Hristu! Zato, braćo moja ljubljena, budite čvrsti, nepomični, obilujte uvek u delu Gospodnjem, znajući da trud vaš nije uzaludan u Gospodu.***

B. Vreme Uzdignuća

Drugo pitanje koje se tiče Uzdignuća jeste, „Kada će se ono dogoditi?“ Pisma nas, kroz nekoliko jasnih pokazatelja, jasno uče da će se Uzdignuće dogoditi pre Velike nevolje.

Prvi pravac dokaza nalazimo u činjenici da se u nijednom biblijskom odlomku koji govori o Velikoj nevolji ne pominje crkva. Činjenica da svete nalazimo u vremenu Velike nevolje ne dokazuje da je crkva tamo, kao što ni pominjanje svetih u Starom zavetu ne dokazuje da je crkva prisutna u vremenu Starog zaveta. Već smo pokazali da Crkva započinje na Pedeseticu, sa službom krštenja Duhom koju započinje Duh Sveti. Stoga, sveti Starog zaveta nisu deo crkve. Na isti način, prisustvo svetih u vremenu Velike nevolje ne dokazuje da je crkva tamo; niti jednom ti ljudi nisu nazvani crkvom. To da se crkva nikada ne pominje, ni u jednom odlomku koji govori o Velikoj nevolji, posebno je očigledno i značajno u Knjizi Otkrivenja. Crkvu

očigledno nalazimo u poglavljima 1-3, to su događaji koji prethode Velikoj nevolji. Posle, crkvu nalazimo u poglavljima 19-22, u događajima koji slede nakon vremena Velike nevolje. Ali, u poglavljima 6-18, a ta poglavlja govore upravo o dešavanjima u vremenu Velike nevolje, niti jednom nije pomenuta crkva. To je jako neobično u svetlu snažnog isticanja crkve u poglavljima koja prethode i poglavljima koja slede period Velike nevolje. Izvan knjige Otkrivenja, ostaje činjenica da ni u jednom odlomku koji govori o Velikoj nevolji nema pomena o crkvi. Iako ovo jeste argument tišine (iz ćutanja) unutar strukture knjige Otkrivenja, to jeste uistinu snažan argument. Sa stajališta čistog izlaganja teksta, nemoguće je da bilo ko uzme odlomke o Velikoj nevolji i da pokaže da je crkva tamo.

Drugu liniju dokaza nalazimo kod najranijeg nagoveštaja pretribulacijskog Uzdignuća, kojeg nalazimo u Luki 21:34-37: ***A pazite na se da vam srca ne otežaju u proždrljivosti i pijanstvu i životnim brigama te ne dođe na vas iznenada onaj dan, jer će kao zamka doći na sve koji prebivaju na licu cele zemlje. Stoga bdijte i molite u svako doba da se nađete dostojnima umaći svemu tome što se ima zbiti i stati pred Sina Čovečjega. I danju je naučavao u Hramu, a noću bi izlazio i noćio na gori zvanoj Maslinska.***

Nakon što nam opiše zastrašujuće događaje iz Velike nevolje, Ješua kaže u stihu 35 da će to doći ***na sve koji prebivaju na licu cele zemlje***. Drugim rečima, nijedan koji prebiva na zemlji neće moći da izbegne sudu Velike nevolje. Korištenje i raspored reči jednostavno ne dozvoljavaju drugu mogućnost: ko god da je na zemlji neće izbeći kataklizmičke događaje Velike nevolje. Pa ipak postoji način da se izbegne svim ovim stvarima koje će da se dešavaju u stihu 36, ali ne tako da se ostane na zemlji. Način da se sve ovo izbegne i da se pobegne svim tim stvarima koje će da se dogode, jeste da osoba mora biti vernik. Način na koji se izbegava sve ovo jeste ***stati pred Sina Čovečjega***, i to stajanje mora da se desi negde izvan zemlje. Upravo to se dešava kod Uzdignuća, onako kako nam to kaže Jovan 14:1-3 i I Solunjanima 4:13-18. Vernici su uzdignuti sa zemlje i staće pred Sina Čovečjega.

Treća linija dokaza je još jeda poseban odlomak koji uči o pretribulacijskom izbavljenju, I Solunjanima 1:9-10: ***Jer sami o nama pripovedaju kako dođosmo k vama i kako se od idola obratiste k Bogu da biste služili Bogu živomu i istinskomu i iščekivali s nebesa Sina Njegova kojega uskrisi od mrtvih, Isusa, koji nas izbavlja od gneva što dolazi.***

Reči kojima završava ovaj odlomak su ključne. Crkva u Solunu je čekala na Mesijin povratak, koji je dolazio da ih izbavi ***od gneva što dolazi***. Reč ***gnev*** koristi se kada se govori o opštem Božijem gnevu, kao u Rimljanima 1:18; kao i o gnevu Velike nevolje, kao u Otkrivenju 6:17; 14:10 i 19; 15:1 i 7; i 16:1. Stih u Solunjanima govori o gnevu Božijem u budućem vremenu; stoga, ne može se odnositi na opšti gnev Božiji zbog greha, jer je to sadašnja realnost. I dok Pakao i Ognjeno jezero takođe jesu budućnost, oni nisu ono o čemu ovaj odlomak govori. Spasenje vernika, samo po sebi znači da je vernik već izbavljen iz pakla. Ješua se ne vraća kako bi crkvu izbavio od pakla ili od Ognjenog jezera, jer je On to već učinio na krstu. Stoga, gnev od kojeg je potrebno izbaviti crkvu jeste gnev Velike nevolje. On dolazi sa posebnim ciljem da izbavi crkvu ***od gneva što dolazi***, to jest, od vremena Velike

nevolje. Svakom verniku je zagarantovano izbavljenje i od opšteg Božijeg gneva koji se podiže protiv greha (Rimljani 5:9) i od gneva Velike nevolje (I Solunjanima 1:10).

Četvrta linija dokaza jeste još jedan odlomak koji govori o vremenu Uzdignuća, I Solunjanima 5:1-10: **A o vremenima i razdobljima, braćo, nije potrebno pisati vam. Ta i sami dobro znate da dan Gospodnji tako dolazi kao lopov u noći. Jer kad budu govorili: 'Mir i sigurnost!', tada će na njih iznenada navaliti propast, kao trudovi na trudnu ženu, i neće umaći. Ali vi, braćo, niste u tami, da bi vas onaj dan kao lopov mogao zaskočiti. Svi ste vi sinovi svetla i sinovi dana. Nismo od noći niti od tame. Stoga ne spavajmo kao i ostali, nego bdijmo i trezni budimo. Jer koji spavaju, noću spavaju; i koji se opijaju, noću se opijaju. A mi, koji smo od dana, budimo trezni, stavimo na sebe oklop vere i ljubavi, i kacigu, nadu spasenja. Jer Bog nas nije odredio za gnev, nego za dobivanje spasenja po Gospodu našem Isusu Hristu, koji je za nas umro da - bilo da bdijemo bilo da spavamo - zajedno s njime oživimo.**

U stihu 9, Pavle kaže crkvi u Solunu da nisu određeni **za gnev**. *Antecedens* (ono što prethodi) reči gnev nalazimo u stihu 2: **dan Gospodnji**, termin koji se uvek odnosi na Veliku nevolju. Stoga, kada govorimo o **gnevu Božijem** ili o **danu Gospodnjem** ili o Velikoj nevolji, crkva nije određena za taj dan. Ovaj razgovor o **danu Gospodnjem** ili o Velikoj nevolji sledi odmah posle razgovora o Uzdignuću u poglavlju 4:13-18. Stoga, **uteha** iz stiha 18 uključuje u sebi činjenicu da vernici crkve neće trebati da prođu kroz period Dana Gospodnjeg.

Između većeg broja grčkih reči koje se prevode kao „ali,“ termin koji ovde nalazimo se zapravo sastoji od dve grčke reči, **peri de**. Ova reč na grčkom je kontrastiv (suprostavljajuća). To znači da je do ovog trenutka on pričao o jednoj temi, a sada uvodi drugu temu. Stoga, u I Solunjanima 4:13-18, Pavle je pričao o Uzdignuću. Sa **peri de** u 5:1, on je uveo novu temu, a to je **dan Gospodnji** iz stiha 2, odnosno period **gneva** iz stiha 9. Stih 9 tvrdi da crkva nije određena za gnev nego je određena za **dobivanje spasenja**. U stihu 8, o tome se govori kao o **nadi spasenja**. Spasenje o kojem se ovde govori je budućnost, stoga ne može da bude soteriološko, koje predstavlja sadašnju realnost. Spasenje o kojem se ovde govori jeste eshatološko, jer se odnosi na otkupljenje tela koje će se dogoditi prilikom Uzdignuća. To je spasenje za koje je Crkva određena, a ne za **gnev dana Gospodnjega**. Još jednu stvar treba promotriti u ovom odlomku, a nalazimo je u stihovima 4-8, gde se čini kontrast u tome zašto crkva, koja je predstavljena kao deca svetla, ne treba da strahuje od nadolazećeg Dana Gospodnjeg. U Sofoniji 1:14-18, i u Joilu 2:1-2 i 10-11, Dan Gospodnji okarakterisan je kao period tame i noći. Dan Gospodnji, okarakterisan tamom, doći će na sve sinove tame, na nevernike. Ali, zato šta su vernici **od dana**, Dan Gospodnji neće doći nad njih.

Peta linija dokaza jeste još jedan ključni stih koji tretira sa vremenskim elementom Uzdignuća, Otkrivenje 3:10: **Budući da si očuvao reč o mojoj postojanosti, i ja ću očuvati tebe od časa iskušenja koji ima doći na sav svet da se iskušaju oni što prebivaju na zemlji.**

U ovom odlomku, crkvi je obećano da će biti sačuvana **od časa iskušenja** koji treba da dođe nad celu zemlju. U kontekstu Knjige Otkrivenja, Velika nevolja koju

nalazimo u poglavljima 6 i 19 jeste taj period kušnje koji će da padne na celu zemlju. Upravo od tog perioda iskušenja Crkva će biti sačuvana. Ovaj stih nam ne kaže tek to da će crkva biti čuvana tokom tog vremena kušnje, već nam kaže da će biti sačuvana od časa iskušenja, biće sačuvana od samog tog vremena. Ovo zahteva da bude uklonjena sa istorijske scene pre nego se Velika nevolja uopšte dogodi. Ukoliko Otkrivenje 3:10 znači samo da će crkva biti čuvana tokom Velike nevolje, onda je nešto pošlo zastrašujuće naopako. U vremenu Velike nevolje sveti će biti ubijani u do tada neviđenim razmerama (Otkrivenje 6:9-11; 11:7; 12:11; 13:7, 15; 14:13; 17:6; 18:24). Ukoliko su ovi sveti crkveni sveti, onda neće biti sačuvani, a Otkrivenje 3:10 nema nikakvog smisla. Samo ukoliko crkvene svete i svete iz vremena Velike nevolje razlikujemo kao dve grupe, obećanje iz Otkrivenja 3:10 ima smisla.

Svi ovi odlomci iz Pisama tvrde da će crkva biti uklonjena pre **gneva** ili pre **dana Gospodnjeg** ili pre nego dođe Velika nevolja. Sredstvo kojim će crkva da bude uklonjena jeste Uzdignuće. Postoji celi niz drugih dokaza da će se dogoditi pretribulacijsko Uzdignuće i o njima ćemo govoriti i njih ćemo pronaći u drugom kontekstu.

Još jedno pitanje koje zahteva odgovor jeste: „Koliko pre Velike nevolje treba da se desi Uzdignuće?“

Pisma nas uče da će dolazak Mesije po vernike biti trenutak, to jest, On može da dođe bilo kad, u bilo kom trenutku. Na primer, potpuno je jasno iz Jovana 21:20-23 da se Mesija mogao vratiti i u danima apostola Jovana: **A Petar, okrenuvši se, opazi kako ga sledi učenik kojega je Isus ljubio i koji se za večere beše naslonio na prsa njegova te rekao: 'Gospode, ko je onaj koji će te izdati?' Videvši ga, Petar reče Isusu: 'Gospode, a što će ovaj?' Reče mu Isus: 'Ako hoću da on ostane dok ne dođem, što ti imaš s time? Ti me sledi!' Stoga se među braćom proširi taj glas da onaj učenik neće umreti. A Isus mu ne reče da neće umreti, nego: 'Ako hoću da on ostane dok ne dođem, što ti imaš s time?'**

U Rimljanima 13:11-12, na otkupljenje tela se gleda kao na nešto što će se jako skoro desiti: **I to činite znajući ovo vreme: čas je već da se oda sna probudimo; jer sada je naše spasenje bliže nego kad poverovasmo. Noć poodmače, a dan se približi. Odložimo dakle dela tame i obucimo se u oklop svetla.**

Spasenje o kojem se ovde govori trebalo bi gledati eshatološki, a ne soteriološki, jer spasenje koje se ovde pominje jeste buduće vreme. Sa svakim sledećim završetkom dana vernik je još jedan dan bliže trenutku u kojem će se desiti Uzdignuće. Upravo zbog te neposredne blizine samog događaja, vreme je da se vernici prenu od sna i da žive u skladu sa pozicijom koja im pripada, oni su **sinovi svetla**.

U Jakovljevoj 5:7-9, na Njegov dolazak se gleda kao da je pred vratima: **Strpite se dakle, braćo, do dolaska Gospodnjega! Evo, ratar iščekuje dragocen rod zemlje; strpljiv je s njime dok ne primi kišu ranu i kasnu. Strpite se i vi, učvrstite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približio. Ne tužite se, braćo, jedni na druge, da ne budete osuđeni. Evo, sudac stoji pred vratima.**

Dolazak Gospodnji je na dohvat ruke, a Sudija **stoji pred vratima**. Na pojavljivanje Mesije, potpuno je jasno, gleda se kao na nešto što 'samo što se nije desilo.'

Završne izjave Ješue u Otkrivenju 22:20 takođe upućuju na neposrednu blizinu samog događaja: **Onaj koji ovo svedoči kaže: 'Da, dolazim ubrzo!' Amen! Da, dođi, Gospode Isuse!**

I dok nas prethodno pomenuti odlomci jasno uče da će Uzdignuće prethoditi Velikoj nevolji, ova poslednja četiri odlomka uče nas da je Uzdignuće trenutno i da se može desiti bilo kada. On može da dođe doslovno svaki čas. Samo ukoliko Uzdignuće prethodi Velikoj nevolji ovo može da bude istina. U midtribulacionizmu, Uzdignuće je barem tri i po godine udaljeno; u postrbulacionizmu, udaljeno je barem sedam godina. Stoga, ni u jednom slučaju nije trenutno i ne može da se desi svaki čas.

Stoga, kada govorimo o tome kada će se Uzdignuće dogoditi, dve stvari treba primetiti. Prvo, Uzdignuće će se desiti pre Velike nevolje. Budući da Velika nevolja započima potpisivanjem Sedmogodišnjeg saveza, najkasniji trenutak u kojem se Uzdignuće može desiti jeste u vremenu samog potpisivanja Sedmogodišnjeg saveza. Drugo, Uzdignuće je trenutno. Ono može da se dogodi doslovno svaki čas i ono ni na koji način ne mora da čeka potpisivanje Sedmogodišnjeg saveza. Treba da ostane jasno da trenutnost i neočekivanost ne znače i „uskoro.“ Jedino šta to znači jeste da ništa ne mora da prethodi Uzdignuću i da može da se desi u bilo kom trenutku.

Kombinujući ove dve informacije dolazimo do zaključka da će se Uzdignuće dogoditi u vremenu između ovog našeg sada i samog trenutka potpisivanja Sedmogodišnjeg saveza. To znači da nas sam trenutak Uzdignuća očekuje između ovog našeg trenutka sada i trenutka potpisivanja Sedmogodišnjeg saveza. Stoga, crkva će možda videti neke od pretribulacijskih događaja, baš kao što je neke već videla. Ali, s obzirom na to kada će se tačno Uzdignuće desiti, moguće je i da više ne vidi nijedan.

Odnos Uzdignuća prema Velikoj nevolji mora biti jasno fokusiran u našem umu. Uzdignuće prethodi Velikoj nevolji, ali nije Uzdignuće to čime započinje Velika nevolja, i to je činjenica koja zbunjuje mnoge pretribulacioniste. Velika nevolja započima potpisivanjem Sedmogodišnjeg saveza, a ne Uzdignućem Crkve. Uzdignuće se jednostavno događa neko vreme pre toga, a lako može biti da to neko vreme bude popriličan broj godina pre.

III. DVA DOGAĐAJA KOJA SLEDE ODMAH POSLE UZDIGNUĆA CRKVE

Dva događaja koja slede odmah posle Uzdignuća Crkve jesu: Mesijin Sudački Presto i Mesijina Svadba.

A. Mesijin Sudački Presto

Prvi događaj ćemo podeliti u dva dela: sam sud i nagrade.

1. Sud

Na Mesijinom Sudačkom Prestolu biće suđeno delima vernika, ne gresima vernika. Luka 21:34-36 daje nam naslutiti da je rezultat Uzdignuća da **stanemo pred Sina čovečjega**. O ovom sudu koji će se dogoditi na Nebu posle Uzdignuća Crkve govore nam tri odlomka.

U prvom odlomku, u Rimljanima 14:10-12, Pavle samo ističe da će se taj sud dogoditi: **A ti, što sudiš brata svojega? Ili i ti, što prezireš brata svojega? Ta svi ćemo stati pred sudište Hristovo. Jer pisano je: Tako ja živ bio, govori Gospod, meni će se prignuti svako koleno i svaki jezik priznaće Boga. Svako će dakle od nas za sebe Bogu dati račun.**

Drugi odlomak daje nam osnovu za ovaj sud i to nalazimo u II Korinćanima 5:10: **Jer nam se svima valja pojaviti pred sudištem Hristovim da svaki dobije što je kroz telo činio, prema onome što je učinio - bilo dobro ili zlo.**

Temelj ovog suda biće vernikova dela učinjena u telu od trenutka kada je postao vernik. Nisu gresi vernika ono čemu će ovde biti suđeno, to je zauvek sređeno na krstu, jer nema **nikakve dakle sada osude onima koji su u Hristu Isusu** (Rimljani 8:1). Ovde dakle nisu u pitanju vernikovi gresi, već su u pitanju nagrade koje se temelje na vernikovim delima.

Treći i svakako najdetaljniji odlomak koji govori o ovom sudu nalazimo u I Korinćanima 3:10-15. Pavle još jednom, u stihovima 10-11, ističe da su temelj za ovaj sud dela vernika: **Po milosti Božijoj koja mi je dana, kao mudar graditelj postavih temelj, a drugi nadograđuje. No neka svaki pazi kako nadograđuje. Jer niko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je položen, a taj je Isus Hristos.**

Ovaj sud je prikazan kao građevina na temelju koji je već pre postavljen, **a taj je Isus Hristos**; sud se temelji na tome kako je ko gradio na ovom temelju.

Nadalje, u stihu 12, ovaj sud nad delima neće se baviti količinom, već kvalitetom: **Ako li neko nadograđuje na ovome temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvima, senom, slamom.**

Ovde neće biti pitanje koliko je zlata, srebra, dragocenog kamenja, drva, sena ili slame pronađeno, već da li je pronađeno zlato, srebro, i drago kamenje, ili je u pitanju drvo, seno, i slama? Još jednom, u pitanju je kvaliteta, a ne količina. Ono čime će se baviti ovo sudište biće da li vernik jeste ili nije sledio Božiju volju za svoj

život. Ukoliko je vernik vršio volju Gospodnju slušajući Njegove zapovesti i ispunjavajući službu za koju je primio duhovne darove, onda takav gradi na postavljenom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem. Ali, tamo gde vernik ovo nije radio, tamo je gradio na postavljenom temelju sa drvetom, senom, i slamom. Iako vernikovi gresi nisu ono čemu će se ovde suditi, njegovi gresi će svakako igrati ovde indirektnu ulogu. Tokom vremena u kojem vernik živi u stanju neispoveđenog greha, on tada gradi sa drvetom, senom, i slamom, a ne sa zlatom, srebrom, i dragim kamenjem. Stoga, postoje izuzetno ozbiljne posledice za vernika koji živi u grehu, posledice koje će da traju hiljadu godina, svo vreme trajanja Mesijanskog Kraljevstva.

Sredstvo kojim će se testirati je vatra, a to nam se kaže u stihu 13: ***svačije će se delo očitovati. Dan će ga naime pokazati, jer će se u ognju otkriti. I svačije će delo, kakvo god bilo, oganj iskušati.***

Kada se oganj primeni na drvo, na seno, ili na slamu, sve biva spaljeno i ostaje samo pepeo. Ali, kada se oganj primeni na zlato, na srebro, ili na drago kamenje, ovi elementi bivaju pročišćeni i dostižu još veći stepen čistoće. Još jednom, i sredstvo testiranja pokazuje da se testira kvalitet, ne količina. Bez obzira na to koliko mnogo ili koliko malo drva, sena, ili slame bilo, vatra će u potpunosti spaliti sve. Bez obzira na to koliko mnogo ili koliko malo zlata, srebra, ili dragog kamenja bilo, vatra će da ih učini još čišćim. Tako da će neki vernici zateći svoja dela potpuno spaljena, a drugi će videti svoja dela još pročišćenijima.

Na kraju, rezultat suda nam je dat u stihovima 14-15: ***Ostane li komu delo što ga je nadogradio, primiće platu. Izgori li čije delo, štetovaće. A on sam spasiće se, ali tako kao kroz oganj.***

U stihu 14, dela onih koji su gradili sa zlatom, srebrom, i dragim kamenjem, ne samo da će ostati, već će iz ognja izaći još čistija, pročišćena. Kao posledica toga, primiće nagradu. U stihu 15, Pavle govori o rezultatu onih koji su gradili drvetom, senom i slamom. Sva njihova dela će izgoreti. Stoga, pretrpeće gubitak, ***štetovaće***. Ali, šteta je samo u području gubitka nagrada i autoriteta, i ništa više. Takav neće biti kažnjen za svoje grehe, ništa više nego onaj koji sudeluje u utrci biva kažnjen zato što nije pobedio, ali će takav svakako ostati bez nagrade. Ukoliko bi bilo ko ipak zaključio kako takav vernik gubi svoje spasenje, tekst kaže sa potpunom jasnoćom: ***on sam spasiće se***. Njegova dela ne određuju njegovo spasenje; njegovo spasenje je osigurano zato što on veruje i pouzdava se u Isusovo Mesijanstvo; a vernikovo spasenje jeste milost kroz veru, odvojeno od bilo kakvih dela. Ali će takav provesti ceo period Kraljevstva bez da išta može pokazati o svom duhovnom životu.

2. Nagrade

Ovaj odlomak ne kaže ništa o prirodi samih nagrada, ali zato drugi odlomci govore o ovim nagradama kao o krunama. Grčki jezik ima dve reči koje znače „kruna.“ Jedna je ***diadema***, i to je kraljevska kruna, kruna Suverena, kraljevske osobe po svojoj prirodi i po svom položaju. Ovo je kruna koju nosi Isus. Druga grčka reč koja se prevodi kao „kruna“ jeste ***stefanos***, to je kruna koja se daje pobednicima, onima

koji nadvladaju, koji izvojevaju pobjedu u utrci. Ova vrsta kruna je dostupna vernicima jer su pobedili u duhovnom ratovanju i biće okrunjeni na Sudačkom Tronu Mesije. Ima pet takvih kruna koje se pominju u Pismima.

Prva kruna se naziva neraspadljivom krunom u I Korinćanima 9:24-25: ***Ne znate li da u trkalištu svi trkači, doduše, trče, ali jedan prima nagradu? Tako trčite da dobijete. Svaki pak koji se nadmeće u svemu se suzdržava; oni dakle da dobiju raspadljiv venac, a mi neraspadljiv.***

Ovaj venac ili kruna je za one koji imaju uspeha u **samokontroli** i zadobijaju veštinu i pobjedu u duhovnom životu. Ova kruna je za one koji su zadobili pobjedu nad „starim čovekom“ odnosno nad grešnom prirodom. Ova kruna je za one koji su naučili kako da žive Duhom kontrolisan život.

Druga kruna se naziva krunom radosti u I Solunjanima 2:19: ***Jer ko je naša nada, ili radost, ili venac hvale? Nećete li to biti i vi pred Gospodom našim Isusom Hristom o Njegovu dolasku?***

Ova kruna se daje onima koji zadobijaju duše za Ješuu Mesiju. To je kruna ili venac dostupan za sve one koji sudeluju u delu evangelizacije, a plod njihova rada vidljiv je u ljudima koji dolaze Gospodu preko njih.

Treća kruna se naziva **krunom pravednosti**, u II Timoteju 4:7-8: ***Boj sam dobar bio, trku završio, veru sačuvao. Nadalje, pripremljen mi je venac pravednosti koji će mi u onaj dan predati Gospod, pravedan sudija. I ne samo meni nego i svima koji ljube njegov pojavak.***

Ovo je kruna za one koji su sačuvali veru, i to sačuvali i doktrinalno i moralno, i to uprkos neprijateljskim okolnostima. To je kruna za one **koji ljube njegov pojavak**, za one koji sa čežnjom iščekuju povratak Mesije. Čekati na Njegov povratak jeste rezultat zdrave doktrine i sačuvane vere. Život koji se saobražava sa Novim zavetom svakako će uključivati iščekivanje skorog povratka Gospoda. Za takve, pripremljen je **venac pravednosti**.

Četvrta kruna, koja se zove **kruna života**, pominje se u dva odlomka. Prvo, to je kruna za one koji ustraju u kušnjama u Jakovljevoj 1:12: ***Blažen čovek koji podnosi kušnju; jer kad bude prokušán, primiće venac života što ga Gospod obeća onima koji ga ljube.***

Drugi odlomak, daje to onima koji propate mučeništvo zbog svoje vere u Otkrivenju 2:10: ***Ništa se ne boj onoga što ti je trpeti! Evo, neke će od vas đavo baciti u tamnicu da budete iskušani; i imaćete nevolju deset dana. Budi veran do smrti, i daću ti venac života.***

I konačno, peta kruna je **kruna slave**, koja se pominje u I Petrovoj 5:2-4: ***Napasajte stado Božije što je među vama, nadgledajte ga - ne na silu, nego dobrovoljno; i ne radi prljava dobitka, nego s predanošću; i ne kao oni koji gospodare Božijom baštinom, nego kao oni koji su uzori stadu; pa ćete, kad se pojavi Vrhovni pastir, primiti neuveli venac slave.***

Ova kruna je za verno napasanje **stada Božijeg**. Ona je dostupna onima koji su pastori, starešine, i drugima koji hrane ovce sa „mlekom“ i sa „mesom“ iz Reči Božije.

Moguće je da postoje i druge krune, ali samo ove navedene se pominju u Pismima. Barem ovih pet je dostupno onima čije delo ostaje; onima čije je delo nadograđeno zlatom, srebrom, i dragim kamenjem.

Svrha dodeljivanja ovih nagrada kroz krune jeste da se odredi nivo autoriteta u Mesijanskom Kraljevstvu, ne i u Večnom Poretku. U večnosti, svi vernici će biti jednaki, ali to neće tako biti u Mesijanskom Kraljevstvu gde će vernici imati različite pozicije u autoritetu. Ovu istinu nalazimo u formi usporedbe u Luki 19:11-27.

B. Jagnjetova Svadba

Drugi događaj koji će se desiti po Uzdignuću Crkve jeste Jagnjetova svadba. Da bi se u potpunosti razumelo što je uključeno u Jagnjetovu svadbu, prvo je potrebno razumeti pozadinu jevrejskog sistema stupanja u bračnu zajednicu, onako kako je to bilo praktikovano u tom vremenu. Četiri koraka ili stadija sačinjavaju ovaj sistem.

Prvo, otac mladoženje uređuje sve oko svadbe i plaća cenu za mladu. Vreme ugovora je variralo. Ponekad bi se sve dogovaralo još dok su deca bila mala. U drugim slučajevima, dogovor bi se desio godinu dana pre same svadbe. Jako često bi bio slučaj da se mladoženja i mlada po prvi put sretnu na sam dan venčanja.

Drugi korak, koji se mogao desiti godinu dana ili više od vremena prvog koraka, bio je dolazak po mladu, ili preuzimanje mlade. Mladoženja je trebao da ode u kuću od mlade kako bi je uzeo i doveo kod sebe kući. U vezi sa ovim korakom, još dve stvari treba primetiti. Prvo, otac mladoženje je taj koji određuje vreme kada će se to desiti. Drugo, pre nego mladoženja ode po mladu, mora da ima već spremno mesto za nju, mesto koje će biti njihovo zajedničko prebivalište.

Posle ovoga sledi treći korak, sama ceremonija venčanja, na koju će biti pozvan mali broj uzvanika. Pre same ceremonije venčanja, mlada treba da prođe obredno uranjanje radi obrednog očišćenja.

Četvrti korak, svadbena gozba ili proslava, sledi posle toga i može da potraje do sedam dana. Mnogo više ljudi će biti pozvano na ovu proslavu svadbe nego na samu bračnu ceremoniju.

Kod Jagnjetove Svadbe, sva ova četiri koraka jevrejskog sistema zasnivanja bračne zajednice su očigledna. Prvo, Bog Otac je sačinio kompletan dogovor za Svog Sina i platio je cenu za mladenku, u ovom slučaju to je krv Mesije. To je pozadina izjave iz Efežana 5:25-27: ***Muževi, ljubite svoje žene, kao što i Hristos uzljubi crkvu te sama sebe predade za nju, da je posveti očistivši je kupelju vode, u reči, kako bi je priveo sebi kao slavnu crkvu, bez ljage ili bore ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane.***

Baš kao što ponekad prođe dug vremenski period između prvog i drugog koraka unutar jevrejskog sistema zasnivanja bračne zajednice, tako je slučaj i sada. Gotovo dve hiljade godina je prošlo od kada se dogodio prvi korak. A u I Solunjanima 4:13-18, o čemu smo govorili vezano za događaje oko Uzdignuća, opisani su događaji oko drugog koraka. Uzdignuće je zapravo dolazak po mladu. Ješua će doći u vazduh kako bi uzeo Svoju Mladu i odveo je u Svoj dom na Nebu. Samo Bog Otac zna tačno vreme ovog događaja (Matej 24:36). Nadalje, to će se desiti kad mesto njihovog prebivališta bude spremno (Jovan 14:1-3).

Na Nebu će se dogoditi treći korak. Govorimo o ceremoniji venčanja o kojoj nam se govori u Otkrivenju 19:6-8: ***I čuh kao glas velikoga mnoštva i kao glas mnogih voda i kao glas jakih gromova gde govori: 'Aleluja! Jer zakraljeva Gospod, Bog Svemogućí! Radujmo se i kličimo i slavu mu dajmo! Jer dođe svadba Jagnjetova i žena se njegovu pripremila!' A njoj bi dano da se zaogrne u lan čist i sjajan, jer lan su pravedna dela svetih.***

Svadbena ceremonija koja se događa na Nebu uključuje Crkvu. Da to mora da se desi posle Sudačkog Trona Mesije očigledno je iz stiha 8, jer nam tamo kaže da je mladoj ***dano da se zaogrne u lan čist i sjajan***, a to su, ***pravedna dela svetih***. To znači da su sva drva, seno i slama spaljeni, a svo zlato, srebro i dragoceno kamenje pročišćeni. Mesijina sudačka stolica zapravo je korelacija sa jevrejskom praksom obrednog očišćenja Mlade. Stoga, posle Uzdignuća Crkve u kojem Mladoženja dovodi Mladu Sebi, u Svoj dom na Nebu, sledi Sudački Tron Mesije, koji za rezultat ima to da je Mladoj dan čist i sjajan lan, događa se svadbena ceremonija pre nego se dogodi Drugi Dolazak Mesije.

U kontekstu Otkrivenja 19, stihovi 1-10 opisuju događaje na Nebu koji prethode Drugom Dolasku, dok stihovi 11-21 opisuju Drugi Dolazak i događaje koji slede posle toga. Ovde treba biti jako pažljiv i primetiti da je Crkva već na Nebu pre nego se dogodi Drugi Dolazak. Nadalje, Crkva je na Nebu već dovoljno dugo da je i podvrgnuta Mesijinom Sudačkom Prestolu. Ovo nam jasno pokazuje da Uzdignuće i Drugi Dolazak ne mogu biti ista stvar, već su međusobno odvojeni nekim protokom vremena. Prethodno smo citirali neke odlomke da pokažemo kako Uzdignuće mora da se desi pre nego Velika nevolja započne. Otkrivenje 19:6-8 je daljnji dokaz za to isto.

Ceremonija sklapanja braka dogodiće se na Nebu posle Uzdignuća, a pre Drugog Dolaska i u to su uključeni sveti iz vremena crkve.

Četvrti korak, svadbena gozba, dogodiće se na zemlji, posle Drugog dolaska, a sa tom gozбом će Mesijansko Kraljevstvo i da započne. Iz tog razloga, neke od usporedbi koje govore o Mesijanskom Kraljevstvu odnose se upravo na proslavu svadbe (Matej 22:1-14; 25:1-13). I dok bračna ceremonija uključuje samo Crkvu, svadbena gozba će uključivati svete iz vremena Starog zaveta i svete iz vremena Velike nevolje. Iz Pisama je potpuno jasno da sveti iz vremena Starog zaveta neće uskrsnuti sa svetima iz vremena Crkve koji će uskrsnuti pre Velike nevolje, već će oni da uskrsnu zajedno sa svetima iz vremena Velike nevolje, a posle Velike nevolje; to jest, posle Drugog dolaska. Ovo se vidi u Danilu 12:2, gde se opisuje uskrsnuće

svetih iz vremena Starog zaveta, ali vremenski raspored u Danilu 12:2 jeste posle dešavanja u vremenu Velike nevolje, o čemu nam on govori od Danila 11:36.

Pozivnica je već upućena u Otkrivenju 19:9: ***I reče mi: „Zapiši! Blaženi oni koji su pozvani na svadbenu gozbu Jagnjetovu!“ I reče mi: „Ove su reči istinite, Božije.“***

Rezultat ove pozivnice je njihovo uskrsnuće i bračna proslava, koja će da potraje barem sedam dana, i onda će ili dovršiti 'Period od Sedamdesetpet Dana', ili će možda, što je verovatniji scenario, ovom proslavom započeti Mesijansko Kraljevstvo, odnosno prvih sedam dana tog Kraljevstva, jer je svadbena gozba povezana sa Kraljevstvom.

Jednu takvu usporedbu o svadbenoj gozbi nalazimo u Mateju 22:1-14: ***I odgovorivši, Isus im ponovno reče u poređenjima govoreći: „Kraljevstvo nebesko nalik je nekom kralju koji priredi svadbu sinu svomu. I posla sluge svoje da pozovu uzvanike na svadbu. A ovi ne htedoše da dođu. Opet posla druge sluge govoreći: ‘Recite uzvanicima: Evo, večeru sam svoju pripremio; junci su moji i tovljenici poklani i sve je pripremljeno. Dođite na svadbu!’ Ali oni, ne mareći, odoše - jedan na svoju njivu, a drugi za svojom trgovinom. Ostali pak uhvate njegove sluge, zlostave ih i pobiju. A kralj se, čuvši to, razgnevi te posla svoju vojsku i pogubi one ubojice, a grad im spali. Tada reče svojim slugama: ‘Svadba je, doduše, pripremljena, ali uzvanici nisu bili dostojni. Pođite stoga na raskršća putova i koga god nađete, pozovite na svadbu!’ One sluge izadoše na putove i sabraše sve koje nađoše - i zle i dobre - i svadbena se dvorana napuni gostima. A kad kralj uđe pogledati goste, opazi onde čoveka koji nije bio obučen u svadbenu ruho. Pa mu reče: ‘Prijatelju, kako si ušao ovamo bez svadbenoga ruha? A on zanemi. Tada kralj reče slugama: ‘Svežite mu noge i ruke, odvedite ga i izbacite u krajnju tamu. Tamo će biti plač i škrgut zubi.’ Jer mnogo je pozvanih, ali malo izabranih.“***

Poenta ovog poređenja jeste da oni kojima je izvorno ponuđeno da budu na svadbenoj večeri, fariseji i jevrejski naraštaj iz vremena Ješue, neće imati udela u gozbi, jer su počinili greh koji se neće oprostiti. Međutim, jevrejski naraštaj iz vremena Velike nevolje učestovaće u večeri. Ovo naravno uključuje samo vernike; nevernici će biti bačeni **u krajnju tamu** i biće isključeni iz Mesijanskog Kraljevstva. Ova usporedba ima veze sa Jevrejima koji će ući i sa Jevrejima koji neće ući u Kraljevstvo.

Druga usporedba je u Mateju 25:1-13: ***„Tada će kraljevstvo nebesko biti kao deset devica koje, uzevši svoje svetiljke, izadoše u susret mladoženji. I pet od njih beše mudrih, a pet ludih. One lude, uzevši svoje svetiljke, ne uzeše sa sobom ulja. Mudre pak zajedno sa svojim svetiljkama uzeše u svojim posudama ulja. No kako je mladoženja kasnio, sve zadremaše te spavahu. A usred noći nastava vika: ‘Eno, mladoženja dolazi! Izadite mu u susret!’ Tada ustadoše sve one device i urediše svoje svetiljke. A lude rekoše mudrima: ‘Dajte nam od svoga ulja jer nam se svetiljke gase!’ No mudre odgovore govoreći: ‘Nipošto! Ne bi bilo dosta nama i vama. Već radije pođite k onima***

koji prodaju i kupite za se.' A dok su one otišle kupiti ulja, dođe mladoženja. I koje su bile spremne, uđoše s njim na svadbu. I zatvore se vrata. A posle dođu i ostale device govoreći: 'Gospode! Gospode! Otвори nam!' A on, odgovorivši, reče: 'Zaista, kažem vam, ne znam vas!' Bdiјte dakle jer ne znate ni dana ni časa u koji dolazi Sin Čovečji.“

Kontrast ovde nije između dva tipa vernika, već između vernika i nevernika. Vernici su mudre device koje imaju ulja, ulja koje simbolizuje Duha Svetog, dok su nevernici lude device koje ***ne uzeše sa sobom ulja***. Stoga, lude su isključene sa svadbene gozbe, iz Mesijanskog Kraljevstva, jer im Gospod kaže ***ne znam vas***, dok mudre device ***uđoše s njim na svadbu***. Temeljeno na primeni usporedbe koja nam je dana u Mateju 25:31-46, ove dve vrste devica predstavljaju verujuće i neverujuće pagane u vremenu Velike nevolje. Ova usporedba tretira sa paganima koji će ući i sa paganima koji neće ući u Kraljevstvo.

I Isaija povezuje svadbenu gozbu sa Kraljevstvom i sa uskrsnućem iz mrtvih u Isaiji 25:6-8: ***Jer će na ovoj gori Gospod Nad Vojskama svim narodima prirediti gozbu od pretiline, gozbu od vina staložena - od pretiline pune moždine, od vina staložena, iščišćena. I na ovoj gori uništiće lice zastora što zastiraše sve puke, i koprenu razastrtu nad svim narodima. On će zauvek proždreti smrt. I obrisaće Gospod Bog suze sa svakoga lica, i sramotu naroda svojega uklonit će s cele zemlje - jer je Gospod govorio.***

U nekom smislu, da se razumeti, da će biti dvostruka svadbena gozba: jedna za Crkvu, kao za Mesijinu Mladu, a druga za Izrael kao za ponovno venčanu Ženu Jahvinu.

Još jednu stvar treba primetiti u vezi sa jevrejskim sistemom zasnivanja bračne zajednice, a to je da Jovan Krstitelj govori o sebi na jedan poseban način. U Jovanu 3:27-30, Jovan negira dve stvari: prvo, on negira da je mladoženja, jer on nije Mesija. Drugo, on isto tako negira i da je Mlada ili da ima bilo kakvog dela sa Mladom. Umesto toga Jovan Krstitelj svrstava sebe u treću kategoriju, a to je prijatelj mladoženje. Kao ***prijatelj mladoženje***, on sebe ne smatra delom Mlade Mesijine, delom Crkve. Kako je Jovan poslednji prorok Starog zaveta, odavde možemo razumeti tačno gde će se uklopiti sveti Starog zaveta i sveti iz vremena Velike nevolje. Oni su „prijatelji mladoženje,“ i oni su mnogi ***koji su pozvani na svadbenu gozbu Jagnjetovu*** iz Otkrivenja 19:9.

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a prevodio sam Biblijske tekstove iz Engleske verzije NASV - prevoda koji je korišten u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012.

Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca, kao i prevod Daničić – Karadžić, kako bi tekst što vernije prilagodio duhu Srpskog jezika.

Prevod: Branko Gotovac 2020.